

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 345/2020-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júla 2020 v senáte zloženom z predsedu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpenej zákonnou zástupkyňou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] právne zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Nízky, Námestie slobody 2, Humenné, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 408/2018 zo 14. decembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], narodenej

■■■■ (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „navrhovateľka“), zastúpenej zákonnou zástupkyňou ■■■■, ■■■■, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 408/2018 zo 14. decembra 2018 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka si v konaní vedenom pred Okresným súdom Michalovce (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 19 C 111/2017 uplatňuje nárok na náhradu škody na zdraví a ochranu osobnosti, a to z titulu bolestného finančnú čiastku v sume 21 888 € s príslušenstvom, z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia finančnú čiastku v sume 41 976 € s príslušenstvom a z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia finančnú čiastku v sume 50 000 €. Sťažovateľka argumentuje tým, že utrpela úraz a škodu na zdraví 14. marca 2017, keď spolu s ďalšími kamarátkami vošla na stavebný pozemok a na rozostavanú stavbu bez zjavných prekážok, ktoré by im zabránili pri vstupe na predmetný pozemok. Stavebný pozemok, a to vrátane rozostavenej stavby, nebol nijako zabezpečený a chýbali tam akékoľvek zákazové alebo informačné tabule o hroziacom nebezpečenstve a zákaze vstupe. Po vstupe do rozostavaného domu bloku ■■■■ vedeného na ■■■■ pre katastrálne územie ■■■■ a následnom výstupe na ôsme poschodie a nazretí do šachty stratila sťažovateľka rovnováhu a spadla do šachty, na dne ktorej ostala bezvládne ležať. Utrpela vážne polytraumatické zranenia, ktoré sú opísané v ústavnej sťažnosti.

3. Keďže v priebehu sporu pred okresným súdom sťažovateľka zaznamenala, že žalovaný uskutočnil prevod nehnuteľností, vzbudilo to u nej dôvodnú obavu, že budúca exekúcia bude ohrozená. Preto podala návrh na zabezpečovacie opatrenie, ktorým sa domáhala zriadenia záložného práva k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalovaného. Sťažovateľka poukazuje na to, že si voči žalovanému uplatňuje nárok v sume spolu 113 864 € s príslušenstvom, pričom záložné právo žiadala zriadiť k dvom bytom

vo vlastníctve žalovaného v celkovej hodnote 103 625 €, čo podľa jej názoru zodpovedá požiadavke proporcionality. Okresný súd zriadil uznesením sp. zn. 19 C 111/2017 z 3. augusta 2018 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) záložné právo k predmetným bytom.

4. Na základe odvolania podaného žalovaným bolo uznesením krajského súdu uznesenie okresného súdu zmenené a návrh na zriadenie záložného práva ako zabezpečovacieho prostriedku bol zamietnutý.

5. V sťažnostnej argumentácii sťažovateľka namieta porušenie práva na zákonného sudcu a nepresvedčivosť uznesenia krajského súdu.

6. Pokiaľ ide o námietku porušenia práva na zákonného sudcu, sťažovateľka namieta, že „... o odvolaní voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie rozhodol odvolací súd – krajský súd v senáte zloženom aj z predsedu senátu JUDr. Jána Slebodníka, ktorý je v príbuzenskom pomere s právnym zástupcom žalovaného JUDr. Milanom Slebodníkom“.

7. Sťažovateľka poukazuje na to, že „... aj keby menovaný predseda senátu sa subjektívne necítil byť zaujatý z dôvodu príbuzenského pomeru k právnemu zástupcovi žalovaného, z objektívneho hľadiska sa však taký nejavil v očiach navrhovateľky ako strany sporu“.

8. Sťažovateľka ďalej uvádza, že v čase doručenia uznesenia krajského súdu nebola táto okolnosť známa ani jej a ani jej právnemu zástupcovi. Ale po prečítaní záhlavia uznesenia krajského súdu v spojení s označením predsedu senátu v závere uznesenia „... vyvolala totožnosť mien právneho zástupcu žalovaného a predsedu senátu odvolacieho súdu u sťažovateľky záujem. Na základe toho začala zisťovať prípadný príbuzenský pomer medzi sudcom a právnym zástupcom protistrany, pričom z viacerých zdrojov jej bolo potvrdené, že menovaní sú príbuzní.“. Z akých zdrojov bola táto okolnosť potvrdená, sťažovateľka neuvádza, resp. nekonkretizuje. V rámci tejto argumentácie odkazuje na niektoré rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva.

9. Čo sa týka námietky nepresvedčivosti uznesenia krajského súdu, sťažovateľka namieta, že krajský súd „... len sucho konštatoval, že žalovaný svoj majetok nezmenšoval, a preto tu nemôže existovať dôvodná obava, že exekúcia bude ohrozená. Sťažovateľka sa len domnieva, že krajský súd mal v tejto súvislosti na mysli to, že prisvedčil argumentu žalovaného, že prevody sa realizujú v rámci podnikateľských aktivít.“.

10. Sťažovateľka ďalej uvádza, že „[z] tohto pohľadu a konštatovania krajského súdu potom žalobkyni nesvedčia žiadne práva a zabezpečovacie opatrenie, ktoré na ochranu práv toho, kto sa svojho nároku na súde domáha, vyznieva len ako formálny inštitút bez reálneho uplatnenia. Inými slovami, ak by žalovaný aj naďalej prevádzal nehnuteľnosti na tretie osoby, má sa sťažovateľka bez ďalšieho spoľahnúť na závery krajského súdu a uspokojiť sa s tým, že podnikateľské aktivity žalovaného požívajú väčšiu ochranu ako jej obava, že exekúcia bude ohrozená?“. Okolnosť, že skutočný stav nehnuteľností, na ktorých sa domáhala zriadenia záložného práva prostredníctvom zabezpečovacieho opatrenia, sa líšil od stavu zapísaného v katastri nehnuteľností, vysvetľuje tak, že toto nemožno pričítať „... ani na vrub sťažovateľky, ani na vrub súdu prvej inštancie, nakoľko sťažovateľka vychádzala z hodnovernosti a záväznosti údajov zapísaných v katastri nehnuteľností“. Sťažovateľka ďalej dôvodí, že „... v čase podania návrhu nemohla vedieť, že žalovaný zmenil dispozíciu bytového domu, v ktorom sa predmetné byty, ku ktorým sa zriadenia záložného práva domáhala, nachádzali“. Ďalej uvádza, že ak krajský súd nevyhovел navrhovateľke pre nesúlad skutočného stavu so stavom zapísaným v katastri nehnuteľností, sťažovateľka bola pripravená podať nový návrh s údajmi, ktoré by zodpovedali ako skutočnému stavu, tak aj údajom uvedeným v katastri nehnuteľností. Podľa sťažovateľky však krajský súd tým, že sa nezrozumiteľným spôsobom vyjadril aj k prevodu nehnuteľností v rámci podnikateľských aktivít žalovaného, „... sťažovateľke naznačil, že nemá zmysel domáhať sa spravodlivosti, hoc dôvody existujú“.

11. Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 408/2018 zo dňa 14. decembra 2018, porušené boli.

Zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 408/2018 zo dňa 14. decembra 2018 a vec mu vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Sťažovateľke priznáva nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu...“

12. Ústavná sťažnosť po jej doručení ústavnému súdu nebola pridelená sudcovi spravodajcovi. V súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 bola označená vec sťažovateľky prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená 17. októbra 2019 sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola predbežne prerokovaná vo štvrtom senáte ústavného súdu v zložení Miroslav Duriř (predseda senátu), Ladislav Duditiř a Libor Duřa.

II.

Právomoc ústavného súdu, relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

13. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019

Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

16. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

18. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

19. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inšinciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

20. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

21. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

22. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

23. Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

24. V zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

25. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon o ústavnom súde v čl. I. § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na nestranný súd podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

26. Výzvou z 27. mája 2020 ústavný súd požiadal sudcu krajského súdu JUDr. Jána Slobodníka, aby sa vyjadril, (i) či je v príbuzenskom pomere s advokátom JUDr. Milanom Slobodníkom, a ak áno, tak v akom, a (ii) či bola v rozhodovacej praxi JUDr. Jána Slobodníka podaná námietka zaujatosti z dôvodu príbuzenstva s JUDr. Milanom Slobodníkom, a ak áno, tak ako bolo o takejto námietke zaujatosti rozhodnuté.

27. Na predmetnú výzvu bolo ústavnému súdu 2. júna 2020 doručené vyjadrenie, z ktorého vyplýva, že JUDr. Milan Slebodník je synom bratranca JUDr. Jána Slebodníka. Sudca neudržiava s advokátom pracovné a ani iné kontakty a vzhľadom na vek advokáta (je približne 20 – 23 rokov mladší ako sudca) nie sú mu známe jeho rodinné pomery. K vyjadreniu doložil [REDAKOVANÉ] aj kópiu uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 118/2017 z 28. januára 2020 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) a poukázal na body 14 až 18 odôvodnenia predmetného uznesenia.

28. Ako vyplýva z uznesenia najvyššieho súdu, jedna zo strán sporu bola v dovolacom konaní, ako aj v konaní, ktoré predchádzalo dovolaciemu konaniu, zastúpená JUDr. Milanom Slebodníkom, pričom v konaní na krajskom súde bol členom senátu, ktorý vo veci rozhodoval, JUDr. Ján Slebodník. Z bodu 3.1 uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že dovolateľ namietal, že v konaní došlo aj k vade podľa § 420 písm. e) CSP, a poukázal na to, že členom senátu odvolacieho súdu bol aj sudca JUDr. Ján Slebodník a právnym zástupcom žalovaného v 1. rade JUDr. Milan Slebodník. Dovolateľ zistil z verejných zdrojov, že sudca JUDr. Ján Slebodník bol na vlastnú žiadosť preložený z Krajského súdu v Prešove na krajský súd z rodinných dôvodov, a teda podľa dovolateľa možno dôvodne predpokladať, že sudca JUDr. Ján Slebodník má v Košiciach rodinu, čo s prihliadnutím na okolnosť, že priezvisko Slebodník nie je bežné a advokát JUDr. Milan Slebodník a sudca JUDr. Ján Slebodník majú obaja pracovisko na Štúrovej ulici v Košiciach, otvára možnú pochybnosť o zaujatosti sudcu JUDr. Jána Slebodníka k právnemu zástupcovi žalovaného v 1. rade, a preto by mal byť podľa dovolateľa sudca JUDr. Ján Slebodník z rozhodovania veci vylúčený. Ako je zrejmé z bodu 18 uznesenia najvyššieho súdu, najvyšší súd nezistil okolnosť preukazujúcu zaujatosť sudcu JUDr. Jána Slebodníka, keďže nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by preukazovali vzťah, či už rodičovský, súrodenecký, blízky rodinný alebo osobný medzi JUDr. Jánom Slebodníkom a JUDr. Milanom Slebodníkom

29. Pre úplnosť je potrebné dodať, že najvyšší súd nezaujal stanovisko, či považuje za blízky príbuzenský vzťah to, ak je niekto synom niečieho bratranca a nie je ani zrejmé,

či táto okolnosť bola najvyššiemu súdu známa. Z uznesenia najvyššieho súdu je však zrejmé, že za relevantný by považoval súrodenecký, rodičovský, blízky rodinný alebo osobný vzťah.

30. Otázku príbuzenského vzťahu je potrebné vnímať v objektívnom a subjektívnom zmysle. Pokiaľ by išlo o súrodenecký alebo rodičovský vzťah, v takýchto prípadoch by bez hlbšieho skúmania bolo nevyhnutné dospieť k záveru, že sa mal nechať sudca z rozhodovania vylúčiť, pretože takýto vzťah má v prirodzenom kontexte výrazne emocionálny rozmer. Pri takomto stupni príbuzenstva sa nepredpokladá neutrálny postoj jedného príbuzného vo vzťahu k druhému príbuznému. Najčastejšie sa medzi takýmito osobami bude vyskytovať sympatia, poprípade však aj antipatia, čo v oboch prípadoch prináša ako dôsledok narušenie nestrannosti sudcu. V prípade príbuzenstva, aké uviedol JUDr. Ján Slobodník, sú väzby medzi príbuznými oveľa menej intenzívne, a preto je potrebné zohľadniť aj subjektívny rozmer takéhoto príbuzenstva, a to aká je skutočná sociálna väzba medzi týmito osobami.

31. Ako je zrejmé zo sťažnostnej argumentácie sťažovateľky, o okolnosti, že JUDr. Ján Slobodník a JUDr. Milan Slobodník sú príbuznými, pôvodne nevedela. Záujem u nej vyvolala totožnosť mien právneho zástupcu žalovaného a predsedu senátu odvolacieho súdu. To okrem iného svedčí aj o tom, že JUDr. Ján Slobodník a JUDr. Milan Slobodník neudržiavajú v sociálnom prostredí, v ktorom sa pohybujú, také intenzívne vzťahy, že by sa o tejto okolnosti všeobecne vedelo. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti ani neuvádza tvrdenia, z ktorých by vyplývalo, že sudca a právny zástupca protistrany udržiavajú vzťahy, ktoré by mohli svedčiť o bližších sociálnych interakciách týchto osôb. To, že už samotná okolnosť príbuzenstva vedie k tomu, že sa sudca nejaví v očiach strany sporu ako nezaujatý, samo osebe neznamená porušenie práva na zákonného sudcu, pokiaľ pri takomto stupni príbuzenstva (syn bratranca) nie je preukázaná aj existencia bližších sociálnych väzieb, ktoré sťažovateľka ani netvrdila.

32. Ústavný súd však považoval za potrebné preveriť túto okolnosť a vzhľadom na to, že JUDr. Ján Slobodník je dlhoročným sudcom, tak od neho žiadal

aj to, aby preukázal, či už v jeho rozhodovacej činnosti nejaká zo strán súdneho konania dôvodila príbuzenstvom sudcu s advokátom JUDr. Milanom Slobodníkom, a ak áno, tak s akým výsledkom. Pokiaľ by totiž udržiaval JUDr. Ján Slobodník preukázateľne intenzívnejšie vzťahy s JUDr. Milanom Slobodníkom, premietli by sa s najväčšou pravdepodobnosťou aj do rozhodnutí súdov (teda najvyššieho súdu), ktoré by o otázke zaujatosti vo vzťahu k príbuzenskému pomeru s JUDr. Milanom Slobodníkom rozhodovali. Táto úvaha sa opiera aj o predpoklad, že ide o výrazne dlhšie časové obdobie, než je časový interval medzi tým, ako sa sťažovateľka oboznámila s uznesením krajského súdu, a dňom podania ústavnej sťažnosti. Výsledok však nepreukázal existenciu bližších sociálnych väzieb medzi sudcom a advokátom protistrany, pričom samozrejme nemožno opomenúť prezumpciu plnenia funkčných povinností dotknutým sudcom, ktorý by bol povinný v prípade reálnej potreby okolností podmieňujúce jeho vylúčenie z konania a rozhodovania oznámiť. Zároveň platí, že diskvalifikácia z pozície zákonného sudcu (determinovanej elektronickým pridelovaním vecí) nemôže byť negovaná príliš širokým výberom okolností, ktoré môžu (čo i len potenciálne) vyvolať pochybnosť o nestrannosti sudcu, pretože taký postup by (minimálne v regionálnom meradle) viedol k praktickému znemožneniu výkonu spravodlivosti.

33. Ústavný súd dospel k záveru, že príbuzenský vzťah, aký je medzi sudcom JUDr. Jánom Slobodníkom a JUDr. Milanom Slobodníkom, nie je takým vzťahom, na ktorý by bolo možné bez ďalšieho, teda bez preukázania iných väzieb medzi týmito osobami, z objektívneho hľadiska vzhliadnuť ako na vzťah, ktorý by otváral pochybnosť o absencii nezaujatosti sudcu.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

34. Z uznesenia krajského súdu vyplýva, že „*V konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný pri prevode pozemkov vôbec nezmenšoval svoj majetok, potom nemôže existovať dôvodná obava, že by prípadná exekúcia bola v takejto veci ohrozená.*“. V tejto

súvislosti je potrebné dodať, že odvolateľ v odvolacom konaní pomerne podrobne argumentoval, ako je zrejmé z bodov 3 a 5 uznesenia krajského súdu, prečo nie je dôvodnou obava, že by sa zbavoval majetku.

35. Krajskému súdu bola žalovaným preukázaná aj tá skutočnosť, že žalovaný uzavrel kúpnu zmluvu na ďalšie nehnuteľnosti a 4. októbra 2018 podal Okresnému úradu Michalovce návrh na vklad, s čím sa krajský súd vysporiadal v bode 16 svojho uznesenia. Odôvodnenie sa javí logickým a zrozumiteľným.

36. Pokiaľ ide o nesúlad medzi stavom zapísaným v katastri nehnuteľností a skutočným stavom, k tejto okolnosti zaujal svoj názor krajský súd v bode 18 odôvodnenia svojho uznesenia.

37. Nie je úlohou ústavného súdu prehodnocovať skutkové a právne závery všeobecného súdu, ku ktorým tento dospel na základe vlastných myšlienkových konštrukcií, pretože takéto postavenie ústavnému súdu v systéme organizácie súdnej moci neprináleží, a to za predpokladu, ak nič nenasvedčuje tomu, že by všeobecné súdy zjavne vybočili z priestoru svojho uváženia a v príčinnej súvislosti s tým došlo k excesívnemu porušeniu označeného základného práva alebo slobody, ktoré ústavný súd neidentifikoval. Možno dodať, že samotný súdny spor bez preukázateľne indikovaných okolností smerujúcich k zámernému vyvolaniu faktickej nevykonateľnosti budúceho možného rozhodnutia v tomto konaní (v prospech protistrany) by nemal paralyzovať podnikateľské aktivity dotknutej osoby ako účastníka konania. To, že sťažovateľka by bola vo vyššej miere istoty, ak by bola úspešná na okresnom súde aj krajskom súde, je pochopiteľné, ale ak všeobecný súd dospel k záveru, že v tomto prípade neexistuje dôvodná obava, že sa žalovaný účelovo zbavuje svojho majetku, nie je úlohou ústavného súdu skutkové a právne názory všeobecného súdu nahrádzať, a to už aj z dôvodu, že ústavný súd nie je primárne skutkovým súdom. Navyše, ak by sa preukázali nové skutočnosti, ktoré by s vyššou mierou pravdepodobnosti svedčili o tom, že sa žalovaný účelovo zbavuje svojho majetku, sťažovateľka môže opätovne žiadať ako zabezpečovacie opatrenie zriadenie záložného práva. Odôvodnenie uznesenia krajského súdu, i keď možno

sťažovateľkou vnímané ako nepresvedčivé, poskytuje oporu pre jeho výrokovú časť a je z neho zrejmé, prečo krajský súd rozhodol tak, ako rozhodol. Nemožno ho vyhodnotiť ako arbitrárne, na čo nemá vplyv ani okolnosť, že sťažovateľku argumentácia uvedená v odôvodnení uznesenia krajského súdu nepresvedčila.

IV.

Záver

38. Vychádzajúc predovšetkým zo skutočností uvedených v časti III tohto uznesenia, ústavný súd konštatuje, že nezistil skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o možnej príčinnej súvislosti medzi sťažovateľkou namietaným porušením základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

39. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júla 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu